

[Socialministeren.]

faldt væk, og naar Hensynet til Kommunens Interesse faldt væk ved Omændringen af Refusionssystemet, var der egentlig ikke nogen Grund til — saaledes forstod jeg ham — ikke at bevare Hjælpekassen eller gaa over paa mit nye System. Det er ganske urigtigt. Der er mange Argumenter, der taler for alligevel at gaa over paa dette nye System. Der er bl. a. det, at man bør udbygge Forsikringssystemet, og man bør udbygge den særlige Form for Rets-hjælp ganske anderledes overfor Befolkningen end at henvise den til en Hjælpe-kassebestyrelse, der skønner over hvert enkelt Trangstilfælde. Og der er endelig den afgørende Grund, at det, der skal støtte her administrativt; er, at Administrationen samles, men vi kan ikke samle Administrationen, hvis vi har to store selvstændige Forsørgelsesapparater i hver Kommune. Derfor er det nødvendigt at gaa den Vej, jeg er gaaet.

I den følgende Del af sin Tale kom det ærede Medlem Hr. Krag ind paa, at Hensyningen, selv med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg særlig fremdrog, at man overalt i Udlandet var mindre streng med Hensyn til Fattighjælpens Virkninger, end vi er her i Danmark, gjaldt ikke, og saa nævnte det ærede Medlem, hvad der ikke var helt loyalt, enkelte Forhold i Sverige, Finland og Tyskland, men han lod alle de andre Lande ligge. Han forbigik Norge, skønt han talte om Sverige; i Norge mistes Valgret og Valgbarhed overhovedet ikke, selv om man faar Fattighjælp. Han forbigik ganske Belgien; dør medfører Fattighjælp ikke Tab af Valgret. Han forbigik Holland; dør gælder det samme. Han forbigik Italien, Mussolinis Italien; dør er det samme Tilfældet. Han forbigik Czekoslovakiet o. s. v. Paa den Maade kan man ikke argumentere mod en Fremstilling som den, jeg var kommet med.

Dernæst mente det ærede Medlem Hr. Krag at kunne finde et godt Agitationsmiddel til Brug ude omkring paa Valgtribunerne, forstod jeg ham, i en Bemærkning af mig om, at Rustningsudgifterne her i Landet jo ingenlunde var trykkende. Jeg sagde, de ikke var trykkende i Forhold til, hvad de var i de andre Lande, Socialdemokratiet har jo ikke sit Standpunkt med Hensyn til Forsvaret, fordi vi mener, vi ikke havde Raad til at ofre 20 Mill. Kr., hvis vi mente, at disse 20 Mill. Kr. bragte den Nytte, som andre tror, de bringer. Det er af principielle Grunde, af Hensyn til vort Lands Stilling og af Hensyn til hele dettes Forhold, at vi har den Stilling, vi har,

det er ikke af Hensyn til, om det koster 5 eller 10 Mill. Kr. mere eller mindre.

Det ærede Medlem Hr. Krag — her maa jeg gøre en Tankestreg og sige: det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven ogsaa — var inde paa forskellige af disse økonomiske Betragtninger. Det glædede mig dog at se, at det ærede Medlem Hr. Krag i og for sig anerkendte, at man ved en Vurdering af Skatternes Højde her i Landet maatte tage Hensyn til, i hvilket Omfang Pengene vender tilbage til den samme Befolkning, der har udredet dem. De, der betaler Skatter, faar Goder, faar mange Goder, af Staten til Gengæld, og helt op til en Indkomst paa 7 000—8 000 Kr., ja endnu højere, faar den enkelte sine Skatter ind igen, naar man tager det som et stort samlet Hele, de daarlige stillede fortrinsvis i Form af Tilskud gennem den sociale Lovgivning eller Forsikringen, de bedre stillede ved deres Børns Benyttelse af de højere Skoler og de højere Læreanstalter.

Under denne Grænse kan der ikke være Tale om Forskel mellem Ydere og Nydere i den Forstand, hvori man tager det fra „Skatteborgeren“s Side, det er hen i Vejret. Det er kun for de meget høje Indkomsters Vedkommende, der kan være Tale om et Skattetryk; ellers løses de Opgaver, som den private selv skulde have løst, gennem det offentlige, og det sparer ham snarere Penge.

Om man kan endda kun her tale om Skattetryk, hvis man bortser fra alle de Fordele, den velstaaende Del af Befolkningen har som Følge af, at der eksisterer en oplyst Arbejderklasse, hvis *standard of life* opretholdes bl. a. ved en fornuftig Skolelovgivning og en fornuftig Sociallovgivning og yderligere ved det offentlige Uddannelse af Ingeniører, Læger o. s. v., o. s. v.

Men fuldstændig forkert er det, naar det ærede Medlem Hr. Krag vil paastaa, at selv om Skatterne vender tilbage til Befolkningen, saa vender de tilbage i en saadan Form, at de er til mindre Gavn for Produktionen, end de var i den Form, hvori de forelaa, da de toges fra Skatteyderne. Thi, som det ærede Medlem udtalte, saa vidt jeg forstod ham, Pengene tages fra Kapitalen, der arbejder i Erhvervslivet.

Det ærede Medlem maa her mangle Evnen til at forstaa de Betragtninger, som jeg har anført. Jeg søgte netop ved Tal og Statistik, som det ærede Medlem ikke har gendrevet, at vise, at Pengene tages af Indkomsterne, det vil sige af det, der i høj Grad vilde være blevet forbrugt udenfor Erhvervslivet; og jeg beviste det ved at